

Stížnost namítá, že úřad neprávem vyřídil žádost st-lovu jako žádost o novou koncesi a tuto st-li odepřel, ježto vzhledem k ustanovení § 1 zák. z 23. června 1925 č. 155 Sb. není k přeložení konc. živnosti ze zemí historických na Slov. zapotřebí koncese, nýbrž stačí pouhé oznámení, které st-l také učinil.

Náhled tento nemá opory v zákoně. Ustanovil-li cit. předpis, že živnostníci, kteří provozují nějakou živnost na území, kde platí živn. řád dříve rak., mohou tuto kamkoli přenášeti, třeba v dotyčném území platila pro nastoupení a provozování této živnosti odchylná právní úprava, nezavedl tím naprostou volnost v přenášení živnosti na celém území republiky čsl., nýbrž vyslovil pouze, že odchylnost právní úpravy dotyčné živnosti v zemích hist. a na Slov. sama o sobě nebrání tomu, aby určitá osoba, jež nabyla živn. oprávnění v zemích hist., přenesla svoji živnost na území platnosti živn. zák. č. 259 z r. 1924.

Byla-li tedy určitá osoba uznána za způsobilou k nastoupení a provozování živnosti na území zemí hist., a nabyla-li tu živn. oprávnění, nelze jí odepřít způsobilost k provozování těžé živnosti na Slov. a Podk. Rusi jen proto, že nevyhovuje předpisům v těchto zemích ohledně osobní způsobilosti platným. Poněvadž k přenesení živnosti koncesované z jedné obce do druhé vyžaduje se jak v zemích hist. (§ 43 živn. řádu) tak na Slov. a Podk. Rusi (§ 59 živn. zák.) udělení nové koncese, mohl st-l nabýti žádaného oprávnění v obci Kremnici jen na základě udělení nové koncese, a nelze proto vytýkati žal. úřadu, že porušil práva st-lova, když vyřídil podání jeho jako žádost o tuto koncesi. Námitka st-le, že již pouhým svým oznámením nabyl dotyčného živn. oprávnění v Kremnici, je dle toho, co svrchu uvedeno, bezdůvodná. —

Č. 6748.

V ý č e p n i c k á l i c e n c e. — A d m i n i s t r a t i v n í ř í z e n í (S l o v e n s k o): Nepřekonatelná překážka sama o sobě neprodlužuje lhůtu stanovenou v § 15, odst. 4 zák. čl. XXV:1899 pro oznámení o dalším provozování licence výčepnické vdovou nebo členy rodiny zemřelého majitele licence.

(Nález ze dne 24. září 1927 č. 19.579).

V ě c: Vilém M. v R. proti generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě o výčepnickou licenci.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výnosem z 23. května 1922 povolilo fin. ředitelství v Košicích Adolfu J. podle zák. čl. XXV:1899 a nař. min. pro Slov. z 11. srpna 1919, uveřejněného pod č. 131 Úr. novin »až do další dispozice« v domě čp. . . . v H. osobně a neomezeně nalévat pivo, víno a všeliké lihové nápoje. Tento majitel výčepnické licence zemřel dne 5. ledna 1926 a jeho zeť Vilém M. vrátil úředníku důchodkové kontroly dle protokolu sepsaného v H. dne 19. ledna 1926 výčepnickou licenci svého tchána a udal toto: »Jelikož v naší obci jiná trafika a krčma není,

podávám si současně žádost o přenechání trafiky na moje jméno a ohledně výčepu žádám povolení župního úřadu.»

Podáním datovaným z 19. ledna 1926 a opatřeným presentatem z 8. února 1926 žádal st-l u župního úřadu v Košicích, aby mu bylo uděleno povolení na živnost krčmářskou v H. V žádosti té uvedl, že dosud provozoval krčmu v této obci jeho tchán Adolf J. a že ho od r. 1918 až do jeho smrti dne 5. ledna 1926 při provozování živnosti zastupoval.

Přípisem ze 3. března 1926 postoupil župní úřad se zřetelem k ustanovení § 253 živn. zák. z r. 1924 tuto žádost fin. ředitelství jako do jeho kompetence patřící. Rozhodnutím z 21. dubna 1926 zamítlo fin. ředitelství v Košicích žádost st-lovu o přepsání výčepního povolení po zemřelém tchánu Adolfu J., protože žádost nebyla podána v 15denní lhůtě od úmrtí majitele licence, jak předepsáno v § 15, odst. 4 zák. čl. XXV:1899. Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z důvodu nižší stolice a podotkl, že po smrti st-lova tchána provozovala výčep manželka st-lova, jež mohla žádost o přepis včas podati.

O stížnosti na toto rozhodnutí nss uvažil:

Finanční úřady považovaly žádost st-lovu z 19. ledna 1926 za oznámení ve smyslu 5. odst. § 15 zák. čl. XXV:1899 a zamítly ji, poněvadž bylo učiněno po uplynutí propadné lhůty ve 4. odst. § 15 cit. zák. stanovené. St-l nenamítal v řízení správním a nenamítá ani ve stížnosti na nss, že fin. úřady si nesprávně vyložily jeho podání, nýbrž brojí proti nař. rozhodnutí námitkou, že žal. úřad neprávem odmítl jeho oznámení. St-l tvrdí, že oznámení to nemohl pro nepřekonatelné překážky ve stanovené lhůtě učiniti a že v takovém případě se lhůta ta automaticky prodlužuje. Stojí tedy st-lka na stanovisku, jež označuje jako samozřejmé, že nepřekonatelné překážky (viz major), pokud trvají, brání tomu, aby počala běžeti ve lhůtě ve 4. odst. § 15 cit. zák. stanovená.

Cit. zák. čl. neobsahuje ustanovení, které by takovou zásadu stanovilo, a ani žádná všeobecná norma tohoto obsahu neexistuje. Zásadu tu nelze dovoditi ani z norem upravujících řízení správní. Zákonodárství jest známo navrácení v předešlý stav pro zmeškání roků a lhůt, avšak ani to ne všeobecně, nýbrž jen v případech zcela výjimečných, jakými jsou na příklad § 245 živn. zák. z r. 1924, § 9 zák. čl. XX:1901, § 185 uh. polic. trest. řádu a j. Tato výjimečná ustanovení nelze ovšem rozšiřovati na případy, kde zákon tak nestanovil. Než i v těchto výjimečných případech musí strana žádati za ospravedlnění tohoto zmeškání. Z toho plyne, že ani v těchto výjimečných případech nepřekonatelná překážka nebrání tomu, aby lhůta počala běžeti, resp. nepřetrhuje ani nestaví běh lhůty, nýbrž jest toliko důvodem pro povolení restituce in integrum.

Pak ovšem nemůže býti ani řeči o tom, že nepřekonatelná překážka sama o sobě prodlužuje lhůtu stanovenou ve 4. odst. § 15 zák. čl. XXV:1899 pro oznámení o dalším provozování licence výčepnické vdovou neb členy rodiny zemřelého majitele licence.

Jest tedy stížnost bezdůvodná a bylo ji zamítnouti.

Č. 6749.

Učitelstvo. — Veřejní zaměstnanci: I. * Předpis § 9, odst. 2 zák. č. 287/24 platí i v příčině přeplatků, při nichž tříletá doba